

Милосав Јелић

Песма о војводи Петку*

Вено, кад ходи на вода
У кршни гори ломните
Виде ли Петко војводо,
Пружи л'му студни стомните:
Долго је чета водио.
Вено, Венушо, душо,
За слобода је ходио.
Стојане, море стопане,
На Страцин гора не хода
Со студни стомни по вода:
Многи су раки копане
За таја пуста слобода...
Стојо, Стојане, лане
Мртав је Петко војвода!

* „Под густом сенком наших песничких великана, на страницама *Српског књижевног гласника* појавио се и Милосав Јелић. (...) Његова збирка *Србијански венац* најлепши је споменик српским борцима за слободу, што су их, већ, забравили историја и поколења. У овој књизи је песник, двадесет година пре Косте Рацина, писао на македонским дијалектима, што наша историја књижевности није записала, али ни македонска. Пет је таквих песама у овој збирци. Ево једне, о војводи Петку, који је погинуо на Страцину 17. марта 1912, пола године пре велике победе на Куманову. Једној својој улици Београд је подарио име војводе Петка. Песник Милосав Јелић заслужио је да му се у савременој српској књижевности укаже заслужено поштовање и спере грех што му се није ни некрологом одужила.“ (Божидар Јововић, *Полијшка*, 14. октобра 2006)